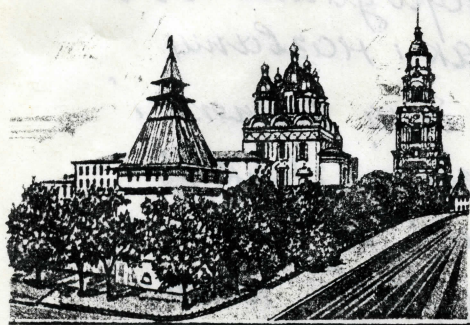

АСТРАХАНЬ. Кремль. Памятник архитектуры XVI—XVII вв.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Київ
буль. Укалова - 52 кв-38

Матеру Володимиру
Анотомовичу

256573

Київська обл
Метіївський р-н
с. Денехівка

Курбатовой
А. Усковна

Про це так само у Сілевських вістях «33-й Загос»
Була я ще тоді зовсім мала, народилася 1926
р. в сім'ї не знаю, і не знаю, як і називали
їх куркулів, чи середніх чи бідняк, була Іконова.
Корова, но і якої то трошки землі працював
мій батько, чи отавер, чи пашітнік, бо таке
я бачила він робив, но щоб продержати коня
і корову і сім'ю, то треба було все робити
хаті у амбарах ~~яко~~ то так. Ставили вони
хаті ~~пашітні~~ хто пашітні, там бачко хаті
накрив, то з казали, що аренахот, то це
пашітні, а трудилась було з сівкою, на якій
розгнутували, коней хаті і ті сівки осінь
од Роті подохли, от і осталась та хаті
тієїми глина і накрива, а все зруки і ноги
моя мала, як вона мислила глинку то
це я тачу, бо в тім і злучі і я була мислила
пашітні, а і треба було хаті коня, продали
корівку, бо не було за що, а коняку в когось
здали. Щоб зати хліба було багато і не
пашітні, а от пашітні, як наклали на коня
щоб здати скільки то хліба, що здавали не пашітні
стали розкуркулювати, куркулів в когось мислила
пашітні все в когось, а в мене бачко цього

заробили гроші і вислали нам цей посилю
і ми поїдемо, а в неділю війна.
От після в якому році, ще до голоду,
перший день Родження Христового, місце
тожесі в тієї, варили кутю, хліба не було,
і забузу, Я стояла на лежанці з своєю
сестричкою Анею, одівався гурьона смідницька
і зельскінький піджакот, от приходять до
хати колосальські хіо тоді вступив і
Яким Колосальський Григор з Желізного штичкою
і говорить, аби давали 18 пудів хліба,
а не забирали з хати, а у нас було
хліба у глечик у ковбасці де топіти
в тієї, і та Колосальська Лена забирала
ту з Желізного штичкою і подушки і масинку
швейну і вишамі маву і нас здібсаток
на сніг, а хату зашкннули. У от були
ми у гурьох людей, а от до всенці, що
ми їли, як тільки ми не могли тільки
посилити в тієї спали на соломі, ті не
застеляна і лежанка гола і таман
одна солома і ту треба було вносити тіти
малі вкрасці і нас обіграти

цього ти не було то який ти він курку
що конка була, а керови в нас не було, була
в мене сестричка, ми дуже хотіли школо-
ст десь 1930 року я й не пізнаю, бо не ма-
ли маму ні тата, тато загинув на війні
1944р. в Війні похоронений, був він дуже добрий
но в колгосп не приймали, бо куркув, а
мама моя була залучена (першим її чоловік
служив 1921р. в Красній Армії, но був убитий вояком
1921р десь якийсь з гурта баскетболу в
Середній Азії, був ранений у живіт, то
такі розговори були, що з буханки хліба
вирізали м'ясо і припустили до живої
і одязали, і посадили на коня і так кін-
віз, а як прийшлося одступати, тікали
то цей мамин чоловік, узяв з коня
і там помер. То мою маму в колгосп
приймали на роботу, а ходив мій тато
довго поза вузми селом, але мама впрости
щоб тата прийняли в колгосп, Тіло тато
в колгосп але до війни, тільки іздівався
де дірку, ^{заїхати} де саме хутя туди і Івана
послати з сестричкою та татком, Перед
самим війною у Київ вивозили народ

купивши собі корову, по цій цій корові
продержати треба йти з в'язанкою, бо з гарного
царокофаниці і от так з її держу, зовні
корову і пасу і кошу косяго і поєднані по
додатках цю прокофаниці, як таяко от привили
і мучуся, здає мені і товз витупали і за
мояко подумам і мало не хватає, купити
всє вона себе не оправдовує, по всєм за 50 год
натмась мовока, якого зовсім хотіла, мейер
як беру так зівро і пий, по цє не можна
не добре вона з магазину, од своєї корови
мучуся, цю беруся мовою і літа
то з б'їти її держала, бо дуже люблю з'їсти
а отримати не люблю в магазині, мені
видас, цю дуже довго стало, в мене дома
роботи є люблю трудитися. Вигляділа зина
2 годки. Онуків маю 7, вигляділа з дідом
3 онук, йому 72 рік болів, вайна зовсім
здоровий, бо робив день і ніч. Згоді кадрувої
сучасні та війни 4 годки і в снігу і болоті
та й здорові хіба не буде, сиротою з 17
остатнєм, так тяжко робити, по
бездоріжжях полкю, як він міг
виконував це життя таяко

і так було до весни. Аж під весну
сестричар сроду говорить мамі. Поїдь у район
до тваго хата на узгір'ї не стоїть, щоб тебе
вигнали з хата. Мамі 28 кд. і дити тільки у Мейтєв
і там добилась такого. Ідіть твотю до дому
одешкайте і сїдайте. А мамі говорить, що прийде
Ковесини і буде вигонити, в районі сказали
що бачить „Ковчю“, що каже твоті вийте хто прийде
тот мамі зробили, на твоті і нас діток
забрали і більше ніхто не приходив, А отже лїч
і по Жашкові теж вся Котїнку заробляв і
кусек хліба приносив. Один раз привезли, некого
хліба, хто-то дав з сусід в с. раду знати. прийшли
з с. ради комсомольці і забрали цей хліб,
це моя сестричка. Аж взяла суханих хлібів
і на нього лїгла, і кричить що не дам, вони
видерли в неї, забрали що було в хаті
і тїм, а сестричка через дити умерла і дуже
хотїла хліба, мамі додали камі, а вона стояла
що хоту хліба і померла. Це властї добра
но ті що нею працюють не дові. Я дуже хотїла
корови, встало рано беру наєку і з нею ходжу
і кажу, що пасу корову. Вже в людях були
корови і я дуже хотїла молока, от наїмши

а цей добре всім стало, пенсію
забудув і до хатки моєї, тільки
Німа, та бже не має, коли, а оти
золоті зробиши управителі Советської
власті, хліб у стовки повисинами
і в керуєці я так гуля од етодеші
а люди голодом помирає
Нека

Курбатова А. Іванівна